

Χερσόνησος

I

Πρώην μινώταυρος τοιχοκολλητῆς βάφει τῆ χερσόνησο
εὐθύγραμμα καὶ κροσσωτὰ τῆς πειθαρχίας
καὶ πράσινα τοῦ σώζοντος.

Εἶναι αἰώνας πὺν βυθίζεται μὲς στὸ θαλάμι
καὶ δὲ λέει νὰ πεῖ τὸν μύθο τῶν ὀκτώ.

Ἄν ἔκοβε δεξιὰ τρία καρτίνια μπουνεντογάρμπη
ἴσα στὴ μοναξιὰ
ἂν ἦ σιωπὴ...

περιστροφόταν ἔκτενῆς στοὺς λεμφαδένες
ὁ παλιόκαιρος...

II

Τὴν ἴδια ὥρα τὸ πλευρό μου ἀνατινάχτηκε
ζήτημα προέκτασης.

Μὴν πεῖς πὺς εἶναι αὐτὸ ἡλιοτρόπιο
μὴν πεῖς ἐκεῖνα τὰ ρωμαϊκά:

λόγχη πλευρὸ νερὸ καὶ αἷμα καὶ τ' ἄλλα τοξικὰ τῆς Ἰουδαίας.

Πὺν ἀπ' τὴν ὀπὴ πετάχτηκαν στρουθιὰ νὰ μὴν τὸ πεῖς
γιὰ τὴ ροὴ καὶ τὸ ρυθμὸ της τάχα ἀνάπαιστος
ἴαμβος τροχαῖος δημόσιος κατήγορος

μὴ λὲς μὴ λὲς μὴ λὲς

μέτρα μόνο τὸ πὺν σὲ μετροῦνε

καὶ πὺν μιὰ μέρα πὺν θὰ πάει

θὰ μετρηθοῦμε γιὰ καλὰ ἀνάμεσα σ' ἐρπύστριες·

ὦ φωνὴ μου ἀφίσσα ἐναντιωμένη

κανελὶ κορίτσι, πὺν εἶσαι τώρα ρεῖθρο

πὺν ἀγορίστικο τετράδιο μὲ ἀνηφόρες;

μόνο ἔντομα ἀνοικτίρμονα καὶ τὸ πλευρό μου

σημάδι τῶν ἐφήβων

ἔρημο νὰ χαίνει στὴ μεθόριο

νὰ σημαίνει ἀνάμεσα σὲ κόκαλα

πάλι μόλυβδος κωδονοκρούστης.

III

Πλαταγίζοντας σημαῖες ἢ μερίδα σου τοῦ ἄνεμου
 ρωτᾶ ποιός θάνατος
 κεντᾶ στὸ πέτο μας τρία γαλάζια κυπαρίσσια
 τῆ θάλασσα μιὰ μπόλια μαύρη
 γύρω στὴ χερσόνησο...

Περίληψη Ὀδύσειας

Τὸ ἄλλο πιὸ γιαννιώτικο πιὸ λεπτοδουλεμένο
 ἔλεγα περίτεχνο πὼς θ' ἄναβε κατάστηθα τῆς ὄχρας
 σὰν εἰκονομάχος.

Πάνω σ' αὐτὸ σπᾶνε μὲ τὸ σεισμὸ οἱ οὐσίες
 κι ὁρμοῦνε τὰ νέα ὀνόματα: γιालὸς γυαλὶ ἄλιαρτος.

Οἱ κουπολάτες ρεμάλια λαιστουγόνων
 τίς ξέρει ποῦθε μιλημένοι τοῦ χαμοῦ χύνονται τοῦ ναύκληρου
 σὲ λίγο γύφτικα καρφιὰ πλάι στὰ μηλίγγια του οἱ κάργιες
 ὅσο νὰ λύσουν τίς πριμάτσες πουλᾶνε τ' ἀξιμούθια
 δίχως ἐντόσθια σὲ Φοίνικες...

κι' ὁ ἄλλος, τί κατάρτι θέ μου ἀνάμεσα τῆς σιωπῆς
 τί φτυσικὸς καὶ τί ἀμίλητος
 ἀκόμη τοῦ λαέρτη γιὸς
 γιὰ ἓνα νησιὶ τὰ μάτια του πικρὰ τοῦ ἀπήγανου
 γιὰ κάτι, ἄπιαστο τοῦ νοῦ πὸν λέει
 δὲν ἔπεσε μὲ κουρσεμοὺς
 οὔτε μὲ Τροῖες καὶ μὲ Πρίαμους
 καὶ φεύγει
 κατὰ πὸν μήτε Ἀχαιοὶ μήτε κουπιὰ
 πορεία ἢ γλᾶρος.

Τροχιά

Τώρα μέσ' ἀπ' τὸ στῆθος μου περνᾶς μὲ ἀνοίγματα ἐρημιᾶς
 ἀφήνοντας χρυσὰ νομίσματα
 σὰν ἥλιος μέσ' ἀπὸ κοφίνια πὸν τὰ ξεπάτωσε ἢ σιωπῆ
 ἀμνημόνευτη ἀλλιῶς σ' αὐτοὺς τοὺς τόπους.

Γιὰ 'κεῖνο τὸ ἄσπρο ἀνάμεσα τοῦ τρία καὶ τοῦ τέσσερα
 χρεώθηκα βροχές, τὸ αἷμα δυὸ ἄσβῶν πίσω ἀπὸ σκοῖνα
 καὶ μιὰ γονυκλισία, μέρες τοῦ 'Ακαθίστου,
 νὰ μὴν εἶναι θάνατος οὔτε ἐνωμοτία τοῦ Σεπτέμβρη
 οὔτε ἡ μπόλια τοῦ μεσημεριοῦ
 ἀπλωμένη ἀνάμεσα τοῦ ὕπνου τῶν ἀλόγων.

"Ἐτσι, θὰ περιμένεις Μάη 'Ιούλιο ἴσως καὶ Αὔγουστο
 κἀνα δυὸ δεκαετίες μὲ κολεόπτερα καὶ βάλε
 μπορεῖ καὶ αἰῶνα
 μήγαρις βγῶ ἀπὸ νερὰ ἀλλοιωμένος
 καὶ γίνε φῶς καὶ γίνε σκοτός
 ἡμέρα πρώτη τῆς δημιουργίας.

Perfecta

Φιγούρα πλάι στὸν ἄνεμο μὲ δυὸ θανάσιμα φεγγάρια :
 τὸ πὸν στέγαζες πράγματα
 ὕστερα πὸν πάλι πράγματα
 κι ὕστερα πὸν προχώρησες μέσα στὰ πράγματα
 καὶ πὸν σὰν ἔφτασες ὡς τοὺς πυρῆνες
 δὲν εἶχες ἄλλη κβάντωση.

Θυμόσουν μόνο τὰ χειρόκτια τὰ 'Επιφάνια
 τὴν παρθένο ἀντιλόπη χαμένη μὲς στοὺς πάγους
 κι ἐκεῖνο τὸ χαμόγελο στὸ φεγγίτη τοῦ μουσείου
 σὰν εἰρωνικὴ ἡμισέληνος, ποτὲ ἀφή.

"Υστερα — εἶναι κι αὐτὸς ὁ χρόνος βλέπεις
 πὸν χώνεται στὰ πόδια μας —
 ἄνοιξε ἡ τρύπα στὰ ὕφαλα
 τὸ μέγιστο νανάγιο πολτιῶδες
 σὰν τὸ ἐδῶ καὶ σὰν τὸ τῶ ρ α τῶν ἀρχιερέων...

πότε μὲ τέτοια τελειότητα καὶ ποῦ
 δοθήκανε στὶς μνήμες οἱ λεμβουῆχοι ;